

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Költőnek lenni itt...
Bodó Csiba Gizella: A Tér
Csepeli Szabó Béla: A gordiuszi csomó
Csepeli Szabó Béla:
Miben hihetsz még, ember?
Kamarás Klára: Halak
Király Gábor: A villámcsapás
Koosán Ildikó: Megkésve
Lászlóffy Csaba:
(De)generációk balladája
Pethő N. Gábor: Budapest

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton:
a Szárnyasbika halálára
Bárdos László: A zárójel bezárul
Bittner János: Önirónia
Debreczeny György:
megint el tetszettem késni
Dobrosi Andrea: Énmarionett
Dsida Jenő: Sorsokat írok
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: A táj felett
Horváth-Hoitsy Edit:
A varázsló kertjében
Juhász Ferenc: Juhász Gyulához
Kajuk Gyula: A piktör halála
Karaffa Gyula: Ahogy lépdelsz
Kaskötő István: Gond
Ketykó István:
Hagyd nálam végleg a dalt
Köves József: Jelentés a jelentésről
Lelkes Miklós: Bodzabokrok
Nyakó Attila: Sakk-matt
Ódor György: Próbáljuk meg
Péter Erika: Gyermekkori álmok
Pintér László: Gyerekkori szerelmeim
Rada Gyula: A ...szentmártoni úton
Szepes Erika: Serpenyő
Tiszai P. Imre: Te vagy én?
Vadász János: Egy szabad bölcsésznek
Végh Sándor: Álom

3. oldal

mikroszkóp

Uhrman Iván:
Mosoly a kórházban
Szonettkoszorú

1924-2013

Csepeli Szabó Béla A GORDIUSZI CSOMÓ

Interpelláció a világ kormányaihoz

A Földgolyót,
ezt az élet és halál indáival
keményen körbefont,
recsegő-ropogó nagy aranydiót,
jaj, nem vágthatjuk karddal kétfelé
mint réges-régen azt a kis kemény
faháncs-csomót
Gordiusz ördögi ökrös szekeren
a macedón király,
az erdő és a "kard-él" ma már
nem segít,
nékünk ha élni s győzni akarunk,
korunk hatalmas, halálos ölelésű
gordiusz-csomóját,
békésen, bölcsen, józan értelemmel
ki kell bogoznunk,
meg kell oldanunk...

MIBEN HIHETSZ MÉG, EMBER?

1.

- Nézd, öregember,

álmaid szivárvány-keretében,
mint savas esőkben a festék,
szétfolytak és összemosódnak az eszmék,
s te lázasan, kérdő szemekkel
mégis a látóhatárt kutatod?

Mondd, e riasztó világgép láttán,
melyet eltorzult emberi elmék ecsetje kent szét
világunk összegyűrt vásznán, ▭
miben hihetsz még?

Lám, szép ifjúi hited vetését
sárba verte a jég,
s völgybe hajló utad homályán
már meg-megroggyan a térded,
s te a gomolygó messzeségben
még mindig a súlyos egekkel
küszködő, sápadt Napot nézed?

2.

- Tudom fiam, már nincs rá semmi esélyem,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Szamadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádo
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmod asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Fullextra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Kodály László

4. oldal
műhely
Eszter Csaba
A szépség illúziója
esszé

5. oldal
klasszikusaink
Ady Endre
versek

Elpattant zongorahúr
címen, megjelent
PÉTER ERIKA
új könyve
infó itt

MOZART
Symphony No: 39
Andante contabile
Mannheim Mozart Orchestra

Magyar Elektronikus Könyvtár

hogy az Ígéret Földjét elérjem,
mégis úgy érzem, hogy így, vénen
sem adhatom fel ifjú hitemet
az embert érlelő Idő erejében,
s a Földet megújító szerelemben,
abban, hogy az Évek Kalászaiból lassan
mégis csak kipereg egy szabad,
nálunknál bölcebb nemzedék,
s porladó csontjaink felett,
a békés, "Asszonyarcú Ég" alatt
megteremtí az Örökszép Nyarat,
mely a küzdelmes emberi létnek
végre fényt és értelmet ad...

Csepel, 1989. szeptember 20.

Az Országos Széchényi Könyvtár
Magyar Elektronikus Könyvtár Osztálya,
az Elektronikus Periodika Archívum és Adatbázis (EPA)
felismerve a **Kaláka** jelentőségét a magyar irodalom szolgálatában,
felvette kiadványunkat az adatmegőrző rendszerébe.
Megnyugvásul szolgál, hogy az elmúlt tíz esztendő fáradozása nem vész el
és az EPA archívumában a jövő olvasói számára is hozzáférhető marad.

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

elfeledettek
archívum

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
KÖLTŐNEK LENNI ITT...

Itt gyávaság a töprengő merészség,
úgy vagy kemény, ha fejjel mégy a falnak,
csak úgy kék itt, ha legkékebb a kék ég,
itt nyár legyél, hogy megfelelj tavasznak.
Itt villám légy, a lángok lángja légy itt,
hogy ellobbanva szikrának minősülj,
gyülekezetre méretezd igéid,
ha templomodba pár bolond becsődül.
Ha itt él Krisztus – egy keresztre-szegzés
e megváltandó népnek szinte semmi:
ki néki szánta életét, legyen kész
naponta érte kínhalálba menni.
Ezért költőnek lenni itt nagyobb szó,
mint más helyen, hol nyár a nyár – hiába:
marék dohányért sír e nép, s pazarlón
félleg se szitt pipáit sutba vágja.
De itt költőnek lenni akkor is szép,
ha együtt jár a hétszer-elvetéssel...
Felhó mögül előbukkanva ismét
a csillagon még tündöklőbb a fényjel.
(1965)

Kamarás Klára
Halak

Pethő N. Gábor
Budapest

Hol nászmenet,
Hol gyászmenet,
E várost vajh ki fejt meg?
Túlontúl sok a töredék,
Jónak lenni még nem elég.
Túlontúl sok a házfalakon
Golyó ütötte fájó nyom.
Titokzatos jelszavak,
Munkások, hontalanok, urak.
Akkora konfrontáció
Uralkodik, hogy bármi jó,
Ami fájdalom nélküli,
S ki szabad bátran mondani.
Merengeni egy törött padon,
Busz után loholok, lekéstem, jól tudom.
Álomittas nappalok,
Inszomniába fulladt éjszakák,
Kérdés és válasz járja táncát,
Ember vagy gép? Ki is vagyok?

“Haza se gyere, ha felsülsz,-“
Mondta apám: pótvizsgára mentem.
“Na és akkor mi van? Legfeljebb Hobóvá
leszek”
Gondoltam magamban s oldalra kikoptem.

Szerelem izzik, noha késztermék a válás,
Karcolás-vérség-suttogás-sikítás.
Milliók temetnek filléreket,

– Sötét a tenger, merre, merre...
Magamban úszom. Sok veszély
kerget dagályban, zölds árban.
Esztelen, kába szenvedély...

Egy örült cápa, teknős, vagy rája...
az éhes száj ma hústra vár.
Az apró hal, bár meg se kottyán,
mégis bekapja s vége már ...

– Tömegben, rajban hátha... hátha...
nem vesznek észre nagy halak.
Nem én leszek, kit ezer kis halból
egy szörnyű bálna, hamm, bekap...

De, hol vagyunk most? Feszül a borda,
Reszket a szíved, jaj, megáll?
Többivel együtt tart a háló!
Itt sem lesz más csak hal halál.

Király Gábor
A villámcsapás

Akár az este jöttét jósoló szélirány-megfordulásra
váró, síma vízbe lógó, túlsóparti barna-zöld hegyek,
oly kőkemény sugallat forgat lassan combod árka felé,
nekem ígérve mindama csodát, mit benned megszerethetek.

Miképp az éjszaka sötétbe szűrő villám-pislanása
okozza percnyi szűkülését felhevülni kész szemednek,
aképpen rezzen áram át a bőröm minden védőrétegén,
a húsomat igézve, hogy tebenned mindent megszeressem.

Amint az első éles napsugár a felhők alján feldereng,
veresbe hajló tűzbe vesd a szívedet maró fagyot,
karomba bújj és hátamon szorosra kulcsolt két kezeddél
ölelj amíg a jég közül a Nap hevét előcsalod.

Koosán Ildikó
Megkésve

Anyám félénk volt, bátortalan,
mint üvegházi virágot óvni kellett,
mellette állni, támaszra várt,
biztonságérzetét az adta meg,
ha kimondatta, meghallgatta
családja gondjait, baját;
végsőkéig pontos volt minden tette,
csöndesebb délután, ha tehette
hímezett, csipkét varrt, művészetét
kíváncsi szemek kísérték;
pár semmi szálból született az érték
átlényegült az öltések sorába
gyöngédségétől a pillanat;
ahogy a munka egy részét befejezte
elmerengett, percekig maradt
mozdulatlan, elégedetten;
e csöndes délutánokat szerettem.
meséi, mint nyárfabolyhok- pelyhek

A villák panellakásokat,
Itt emberi kéztől tartani kell,
Lassan lakaton lesz lakat.

Neonfény hirdeti: ingyenes a WIFI,
Sör, bor, kávé, rövid,
A bagófüst tartósít,
Na és mellé egy óriási
Hot-dog vagy hamburger,
Sült hal vagy sült krumpli.

Aszfaltbűzben a magányt,
Tüdőre szívni, vedelni bánatot,
Valami ismeretlen szomorúság,
Ami köröttünk folyton forog.
Igen, azt is! Jó mélyen, tüdőre!
E város, szeretett-gyűlölt városom,
Pislákoló villanykörte,
Újra meg újra
Kicsérélem- Becsavarom.

Lászlóffy Csaba
(De)generációk balladája

1939-2015

Csendes az éj; ki gondol arra még,
hogyan megalázták.
Sejtitek-e, mi az alázat, ép
emberpalánták?

A hódító ha már nem is süti
el fegyverét,
ostromtól tart mégis, mert kishitű
s retteg a nép.

A zsoldos, ha vezeklő ruhát kap ma
(megáll az ész!) –
kémlélheted a jövőt, úgymint aknamezőre
lépsz.

A nyugtalan szív, mielőtt kivénhedt
volna, megállt,
ott, hol a hűség is, nemcsak az érdek
determinált.

Csak színlelés a póreséged, kőre
vetkőzve bár. Áfonya ízű csók (az emlék dőre,
még hazajár).

Már csak a kétség, hogy véred megsejtse:
nincs több idő!
(Bizakodhat a vértanú, ha verse
túléli őt?)

Háboroghat, hogy túl kevés a zsákmány,
a féktelen.
Születhet-e az isteni kegy árán
új értelem?

Fakult színű zászlókkal takarózik
a bűntudat.
Az eszméletlenség, mint az eszme, hódít –
s már nem ugat.

hulltak az eszmélő gyermekfantáziára,
meselényei bátrak, igazak lehettek:
akkor még nyugodtabb volt a világ,
erkölcs, tisztelet, a mára divatjamúlt
jellemépítők fészkeltek be a szobába
láthatatlan, igazgatni botló léptemet.
Anyám félénk volt, bátortalan,
erősebb mégis minden veszélynél,
a bajok súlyát szótlán viselte,
s ha nem futott többre a reménynél
vigyázott rá, legalább az maradjon;
sokszor túl hamar jött az alkony
lámpafénynél folytatta tovább,
dolgozott néha éjszakákon át,
ha időre kellett a dolgot rendbe tenni;
nem tudhattam akkor ehhez mennyi,
mennyi önfeláldozás, lemondás kellett,
éltük gondtalan az otthon melegét;
szeretnék az időbe most visszamenni,
megsimogatni szótlán a kezét.

Szombathely, 2015. május 9.

Bodó Csiba Gizella
A Tér

A Téren pár éve fák voltak,
S játszadoztak a gyerekek,
A villamos körbejárta tisztelettel,
A padon néhány szép korú pihenhetett!

A Tér betonsivatagja
Ma barátságtalan, embertelen
A legnagyobb Ház hiába áll ott,
Mint légert öleli körül a vizesárok!

A Tér előtt naponta megállok
Néhány szobrot kilakoltatott,
Ma nem grund és nem találkahely ez
Arcán rossz plasztikai sebész dolgozott;
- Mosolytalan, merev, halott!

a vendég

Aba-Novák Vilmos
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Vadász János
EGY SZABAD BÖLCSÉSZNÉK

ferenczi fischer lászló
fennen sohasem lobogó
mégis mindig lobogó
zászló

laci lacika lászló
halálos komolyan játszó
magadat soha nem játszó
korod fölé magasodó
szabadon
szálló

évezredek egy napként látó
törekeny test fájdalom-álló
sugárzó kedves szellem

kit *isten jókedvében idetett*
szeretni s bár rettegheti éjét
hús börtönöd foglya
mégsem lesz – örök
semmi

in memoriam
Ferenczi László
1937-2015

Szepes Erika
Serpenyő

- Azt a nyeles, zománcozott palacsintasütőt kérem! – mutattam rá egy szürke, fehér pöttyös edényre, a pulton tornyosuló választékból.

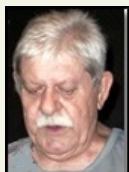
- Hogy mit, asszonyom? – nézett rám szemüvegét kidőfni kész guvadt szemekkel az eladó.

- Hát azt a szürke palacsintasütőt! – mondtam már határozottan. A férfi úgy nézett rám, mintha egy rózsabokor szólalt volna meg.

- De asszonyom, az nem palacsintasütő, hanem serpenyő! – mennydörögte, és én úgy éreztem, ismét megbuktam háziasszonyságból. Elvörösödtem, most már valóban olyan voltam, mint egy rózsabokor.

- Mindegy, hogy mi, akkor is kérem! – suttogtam megalázottan, majd fizettem, elsüllyesztettem szégyenemet a szatyor aljára, és elkullogtam.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Tiszai P. Imre
Te vagy én?

Valaki
megtörte a szélfúttá dombok közé
rejtett csendet, valaki átgázolt
az árnyakba bújtatott ösvényeken,
valaki megkeseredett és vádolt,
te voltál vagy én?

Valaki
szakította a szavak színes fonalát,
valaki összekuszálta a múlt-időt,
gyógyulatlan sebeket szakított fel,
valaki nem tűrte a tehetetlen dühöt,
te voltál vagy én?

Valaki
fáradt volt tovább álmodni, jeltelen
éjszakákat gyúrt a feje alá, némaságot,
valaki már csak rosszkedvvel tud ébredni,
a jókedv eltűnt, szeme szürkére váltott,
te voltál vagy én?

Valaki
hiányzik a világból, az a régi mosoly,
az a mozdulat, amit a másokra ölel,
valaki fel fog ébredni és kezét nyújtja,
emlékezik egy dallal, halkán újra énekel,
te leszel vagy én?

Ketykó István
Hagyd nálam végleg a dalt

Most lefekszem Uram
a durván ácsolt fa-priccsre
csak így ruhástól
háttal földnek, hanyatt
összekulcsolt kezekkel,
akár majd koporsómba
s jönnek álmomban fehér vonatok
átragyogsz a sötétségen
állok talpig fényben, örömben.
Most lefekszem Uram -
magányom őrzi a csönd
szárnyaim lekapcsolom
s magam mellé teszem a kőre,
nehogy elröpüljek
denevér társaim után -

JUHÁSZ GYULÁHOZ

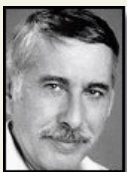
Az én fáim is a jegenyék,
az én egem is ez a csillagos ég.
A tápai lagzi, a bőgő brummogása,
az én földemen is zúgott zokogása.

Testvér-neved nekem a hűség,
nekem a példa, az egyszerűség.
Hányszor volt nekem intő üzenet
képen lehajló szép szakállas fejed!

Dalaid rőt rőzse-lángja mellett
melengettem az elszibbadt lelket.
Körül a fagy roppantott egy népet:
csontot, velőt, nehéz emberséget.

Dózsa kínját te hányszor elsírtad,
nevét vérrel homlokomra írtad.
Szívig ette magát az írás,
ne feledjem, mi volt az a kínzás!

Egyhangú volt, mondják, a nóta,
a tücsöké is egy-jegyű kóta,
de tőle zeng az alkony, az arany
de mégis örök és ezer színe van.

Ódor György
Próbáljuk meg

Már sokszor megpróbáltam, hogy nem látom, nem hallom.
A világot, mely oly kedves. Amiben jól élünk.
Gyengéden bimbódzó, fehér rózsát, elképzelttem
harmatosan nyilván, üdén, mit le sem kell tépnünk.

Elgondoltam azt, itt minden igaz és jószágos.
A szó, a tett és a szándék. Nincsen bennük bántás.
Az elvágások visszatérnek találkozásként
és munka után családdá forrnak össze árvák.

A könnyek boldogságtól és örömből fakadnak.
A mag és a termés mi vagyunk. Nem dül több vihar.
Nem hódítják el forró szerelmeinket csak úgy,
ahogy a sok dudva olykor váratlanul kihajt.

Az ifjak arcán ott ragyog a játékos varázs.
A jövő szelíd ígérete. Csendes bizalom.
Tűnődök, tűnődök. Nem tudom, jól képzelem-e,
megpróbálom, mielőtt az egészet itt hagyom.

hagyd nálam zálogban a dalt,
mert tartozol már régen;
elértem korod,
de még nem kaptam meg az új ruhát,
miben eléd állhatnék...
Hagyd nálam végleg a dalt
s feloldozlak szavad alól
rongyaimban, de számon énekekkel
gyönyörűbb az út Uram.

Dobrosi Andrea
Énmarionett

Nincs olyan viszony, hogy csak ingyom-bingyom,
meg szép szavak. Én van. Nem holmi lim-lom.
Ha gyöngéd, ha nyers, de a létbe pattan,
lehet szelíd őz, vagy egy dölyfös vadkan.
Úgy vesd rám tekinteted, én is egy vagyok,
és fölöslegesen nem megyek gyalog.
Én, ki ilyen, olyan, részed. Ne szétszedd.
Hagyd. Maradjak szabad, szeszély, kedélyed.
Akkor? Szelekciód fura. Ugyanaz
vagy, báb, figura, és egy az útszakasz.
Hát játszhatunk, ráadásul egy lapon.
Én is üthetek, s tán én is megkapom
a kínomat. Bolygó éneké a tér,
lábnyomot hagy szégyellős is és kacér.

Bárdos László
A zárójel bezárul

Tűrd — kihez beszélek? —, hogy legalább
a példamondatok elpárologjanak.
Hadd ne remegjen előtted, ott
— ott és most — kocsonyaállaga mind,
hívatlanul, hívogatón
(esetek, arcok, vállak, dombhajlatok)
a múlt s féljelen bővöleteknek,
műveleteknek; bűvészkedj csupán
míveltséged alapműveletein.
Íme már
a nagyfogalmak, főbenjáró
kategóriák golyócskái
osztanak, szoroznak.
Ez lesz a távolság, az üveggolyó:
lásd át, máris megkaptad, meg ám.
Most már magaddal kell feldúsítanod
megannyi jól megüledett
aranyzabályt. Üledékedből
a test megindul, karok épülnek, hátha, hátha...
S vissza — nos, vissza ne nézhess. Fődnek
már csak a bűn jár: pragmatizált felejtés.
Kihez beszélek? Beszéltem amúgy is,
az már a múlté. Már mindig, eleve,
tudod, a kezdet: kezdetemben
ez a beszéd.

1926-2007

A táj felett
most fenyők állnak őrt
s járnak a kört
merész szerpentinek
ma nincs kinek meséljek
némán, egyedül
mért járok itt
s minnek ?

A fák akkor
tobozokkal teli álltak
és szét szálltak
a pitypang bolyhai -
- azok az órák
mondd, hova is tűntek
s velük együtt a szívünk
álmai...

Lelkes Miklós
Bodzabokrok

Szép, amikor esők után,
kristályokat perdít a nap,
s tócsa-tavakon hirtelen
itt-ott tükrös fény átszalad,

s közben kinyílt bodzavirág
fehér tányérja kéreget
kéket, s fentről felhő kinyújt
álomból áttetsző kezét...

...és szép, mikor fű fiatal,
lengő zöldje csillog, ragyog,
s éleken villogtat a csend
ezüstös tű-pillanatot.

Bodzabokrok, volt életem!
Felhőálom, tisztán fehér!
Kék körülvesz, kileng a zöld,
vonzó varázs szívemhez ér...

Az illatos tányérok
piros petty odaszállt bogár,
s rajta öröm-cseresznyeszín:
már egyre közelebb a nyár...

Kutyánk a múltból átugat,
élénk szemmel, kíváncsian.
Tört kerítés is örködik, -
itt-ott foghíjas árnya van.

Pintér László
GYEREKKORI SZERELMEIM

Ugy emlékszem vissza ezekre a háború utáni, gyerekkori időkre, hogy bármennyire esett hét közben az eső, vagy hullott a hó, vasárnapra mindig kisütött a nap. Ilyenkor szép kék volt az ég, a fehér felhőpamacsok lustán kúsztak az égen valamelyik szél hajtottá irányba.

Mi a VIII. kerületben, a Keleti pályaudvar érkezési oldalával szembeni, ötemeletes házban laktunk. Ott éltem át ezeket a napsütötte vasárnapokat. Kilenc órakor felvehettem a hófehér matrózblúzomat, hátul a négyszögletes, nagy sötétkék gallérral, és elindult a család a Rózsák terén lévő templomba, szentmisére. A mama adott egy-egy pengőt a nővéremnek meg nekem, amit bedobhattunk a sekrestyés piros bársonyból készült, csengettyűs perselyébe. Szentmiséről hazajövet, megszólaltak a házban a rézmoszarak csengése: törték, zúzták a lakók a süteményekhez szükséges kocka-cukrokat. Zengett a ház a minőségi hangzavartól.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

Karaffa Gyula
Ahogy lépdelsz

Ahogy lépdelsz az utcán,
kikerülsz a sarat. Illetve
igyekszel nem belelépni.

Rád tapad, talpad fugá-
iba ragad, lépsz vele,
cipeled magaddal végig.

Valaki megjegyzi, sáros
a cipőd. Be ne gyere
így, mondja a feleséged.

Cipőt cserélsz. Várost
is tudsz. Az életed nem.
Ebbe kell beleélned.

Bittner János
ÖNIRÓNIA

Ismét eltelt tíz év, olyan mit a többi,
nem volt heroikus, sem emberfölköti.
A hobók azóta görbe bottal járnak,
nekimered vakszi szemük a homálynak.
Fekete tüdejük nikotintól szörcsög,
hosszú esték nyomán reggel gyomorgörcsök.
A múltban kutatnak, ahogyan a vénék,
amire jó szívvel emlékezhetnének.
Vitatkoznak néven, országon, határon,
megbicsaklik agyuk hónapon, évszámon.
Tanácsokat adnak másnak – sokkal könnyebb,
Azután átadják maguk a közönynek.

A végtelenben eltűnik
a rossz, éppen úgy, mint a jó,
de emlék olykor visszajön,
és látható és hallható,

s a bodza hintázik, dalol,
rá- rádünnyög a fenti kék,
előbújnak fű fiatal
zöldjéből egykori mesék,

kristály perdül, csillagsorát
szívek felé hajtja a nap,
s ujjong a kedvesen piros,
vágott cseresznyepillanat...

Emlék Nálad is visszatér, -
de két karja másként fog át?
Másként ölel cseresznyeszín,
s nem hív nyár, piros szív-világ?

Kutyád, ha volt, másként ugat?
Hazád nem volt az én Hazám?
Emlékezz, - de igazat írj
a múlt megkopott asztalán!

Ha költő vagy, - igazat írj
múltról, jelenről! Igazat!
Kis bodzabokros kert-hazám!
Én őrzöm a volt vágyakat,

tetteket, tévedéseket,
volt tájak segítő kezét,
mindent, mit ma könnyen felejt
egyre hitványabb szolganép, -

és látlak, Csillag, gyönyörű,
ítélő, bátor múlt, remény...

...igen, látlak, volt kert-hazám,
a végtelenség tenyerén!

Péter Erika
Gyermekkori álmok

Részlet egy készülő életrajzi regényből.

Az örökös költőzködés miatt Annát a nagyszülők nevelték. Kató kéthetenként, többszöri átszállással, zsúfolt munkásvonatokon utazott haza. Előfordult, hogy csak a csomagtartó tetején jutott hely neki, de olyan kimerült volt, hogy ott is elaludt.

Anna kikerekedett szemmel figyelt valahányszor családi történeteket meséltek. Legeslegjobban azt kedvelte, amikor Anyukával énekeltek, vagy firkálgattak. Kató minden évszakban karácsonyfát rajzolt. A fenyő egy barna, kacskaringós talpazaton állt, a fának vékonyka ágacskái voltak. Nagy, színes gömbök és hatalmas szaloncukrok lógtak rajta. Az utoljára készített karácsonyfaképeket Anyuka elutazása után kitűzte az ágya fölé, és esténként a hold fényénél gyönyörködött bennük.

Tovább a teljes szöveghez>>>

1929-2007

Horváth-Hoitsy Edit
A VARÁZSLÓ KERTJÉBEN

(Egy Gulácsy Lajos képhez)

Kék fényben, éji fényben,
vadrózsabokor tövében
elpihent a nyúl.
Ágat ringat könnyű álom,
lepke alszik a virágon -,
rá kék árny borul.

Kék fényben, éji fényben,
Merlin varázsló kertjében
áll az ifjú pár,
bűvöletben, megremegve,
fellobbanva s elmerengve
valamire vár...

Sok hunyorgó pici fénnel,
hárfahanggal, kék zenével
telik meg a tér,
holdvilágban kék a rózsza:
látni: mélyen meghajolt, s a
lány kebléhez ért.

Ám a két test mozdulatlan:
az elindult mozdulatban
megdermedt a vágy,
mint törékeny, száraz ágon,
esőtlen, göröngyös ágyon
vértelen virág.

De a Kéz – tán öntudatlan –
megrezdült, s e pillanatban
csoda született,
és a szép pár – jogát kérve –
átlibbent egy másik térbe,
s ott él és szeret!

Merlin meghalt –, szürkemárvány
nyugalomban fekszik árván –,
elszáradt tetem –,
de a véghetetlen vászon
– csodavásznán – él az álom,
s él a Szerelem.

Kajuk Gyula
A piktör halála

Ha jutna még csöppnyi idő,
melybe belefér egy lélegzetvétel...
gondolatfoszlány, csíra csupán,
egy kidolgozatlan tétel...
egy gesztus, nagyívű mozdulat,
gyöngyfényű esetvonal...
szédítő távlat, vagy intim pillanat...
talán nem is kéne más.

Kaskötő István
Gond

Fülemben ég a csend
riasztó zajjá nő a semmi,
hallom, hogy gondom gonddal
kergetődzik.

Iszonyú robajjal vágódik homlokomhoz,
s aztán, mint a többi,
megoldatlanul, némán,
osztódással szaporodik.

Fáj a csend.

Ébresztő neszekre várok,
hallom, hogy a macska szíve dobog,
álmában mosolyog...
Ébredj, kérj enni!
Szolgád vagyok.... Kívánj, parancsolj...
Egeret fogok.
Fára mászok neked, ülök az ablakdeszkán...
... ébredj, lusta dög, az irigyed vagyok.

Neked a számok semmit sem jelentenek,
Bankkönyved mindig egyensúlyba' van...
S hogy békében, gondtalan légy...
Ráadásul még ki is miskároltattalak...

Debreczeni György
megint el tetszetem késni

kollázs Karinthy Frigyes műveiből

no lám ez már aztán kedves izé
szegény szegény embertársaim!
a feleségem úgys nagyon furcsán néz reám
mert nyolckor van a kivégzés
és én megint el tetszem késni
a lélek ordítózását idáig lehet hallani
no most akkor tényleg menjek oda a hóhér bácsihoz?
valóban vegyek részt a drámapályázaton?

megcsinálták viaszból és festékből
a hóhér bácsit és a tátongó nyílt sebeket
de szegény édesanyám tévedett
mert itt mindenkit szeretnek és mindenki szeret
drága hóhér bácsi
holnap mérsékelt helyárok mellett lépek fel
feltétlen jöjjön el
bátran mondom de bölcs mérséklettel
zúg a fejem ettől az átkozott aszpirintől

a kongresszus tagjai felálltak
uzsorásnak gazembernek álltak
nem akartam hogy észrevegye az uzsorás
mennyre örülök az uzsonnának
lesütött szemmel tojást sütöttem
az Oroszlánerkölcs Ligájának közgyűlésén
zongoráztam volna a különbséget
de a zongorát ellopta valaki amíg elfordultam
és nem is tudok zongorázni

nem írom le és nem olvasom el

De a sors, lám, könyörtelen,
lesújt, mint a rövidzárlat!
Röpke villanás, bezár a műterem;
új képekből többé nem lesz tárlat.

Végh Sándor
Álom

Élmény, mely egyszer átkarol,
szinte fel sem éri vállam,
mégis közelebb hajol,
majd ajándékot ígér!
Elillan, hangulatra vált,
világom zavarban,
keresem, mégsem találok.
Emlékeimből új képet farag,
- hasonlít a régire-,
egyszer még lehetek önmagam,
miközben ő, szavaival is megtagad!

Aba-Novák Vilmos: Cirkusz.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

17.

Ebéd után leheveredett a díványra, és hamarosan horkolva aludt. Mikor mélyen aludva rázendített, a torkán, az orrán-szájában kijövő levegővel úgy tudta cifrázni a hangokat, mintha egy-egy szakasz valami horkoló hangverseny betétdarabja lenne. Erzsike óvatosan bejött a szobába, és pléddel betakarta a férjét. Az felpillantott, mondott valami olyat, hogy nem kell, de ezért hagyta, hogy az asszony gondoskodjon róla. Mire a felesége kilépett a szobából, Berti ismét fújta a kását, és rezgette a következő hangsort. Így ment ez majd egy óra hosszat, amikor egy kirívóan nagy horkantásból felébredt. Álomképek maradványai kavargtak a fejében, halványan, egyre távolodóan, de egy azért megmaradt: egy nem odaillő helyen, egy teremben lovát ugrató alak.

Tovább a teljes szöveghez>>>

még egyszer hogy csodagyerek vagyok
tehetség tudomány influenza
és tűzrendészet lakik bennem
reggel hétkor lólok a szeren igazgató úr
lólok a szereteten nagyságos asszony
a kéményseprőnek magyarázom a bizonyítványom
röhög az egész osztály a rendőrségen

Albert-Lőrincz Márton
a Szárnyasbika halálára

Határtalan az égi úr,
mi benne volt azt rég kilopták,
s ha összetörni sikerül,
érdemtelen, hogy szóba hozzák.
Nem kozmikus port, csillagot,
Tejutat, meteoritokat,
elemeket, mi jó s való,
s amiben elringhat a csónak,
amelyben ember fia ül,
aki magát meglopja flottul,
s így kiürül a teli úr,
míg szabadságát ejti foglyul.

Nyakó Attila
Sakk-matt

Eltűnt a király a tábláról,
Mіндеgyik figura mást vádol.
Értetlen indulat és szégyen:
Nemrég még itt állt a c4-en!

Aggódva bámul a sok paraszt,
Kinél is tehetnének panaszt?
Majd rajtuk verik el a port is,
Nem védi meg őket a Portisch.

Királyok tűnnek el, születnek,
Szemednek higgy, ne a fülednek!
Órködhetsz rettegve a békén,
Egy helyre kerültök a végén...

Rada Gyula
A ...szentmártoni úton

Itt kéne meghalnom valahol
A ...szentmártoni úton,
Erre szökött velem a
Szerelem, s apám lábnymát
Órzi a törökföldi sár,
Merre a Nap Szegedébe jár,
S a Hold hol fölöttem állt,
Míg a csókok hullottak
Mindenhova rám...

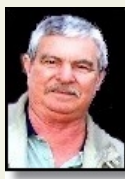

Köves József
Jelentés a jelentésről

a feljellemtők
súgást beteremtők
tapír se kell már jó az e-mél
egy álnicken elküldött levél

tisztelt rügyészség a lap itt a
cikkben a kalaptörvényt szitta
vigyék rögvést íróság elé
vén kamunista búvott belé
avagy ő bútt bele egypártba
ráférne már a rideg zárka
ötvenhatban paszulykát öltött
ha nem is lőtt de csőre töltött
ezzel vette a káderizmust
meg azt a randa cucilizmust
a káderjános nagy híve volt,
azután meg gurcsán mellett szólt
igen tisztelt főrügyészség
ismerjük a cserzót elég rég
ne hadgyák má, hogy ez a métej
a népbe olcsa be a kéttejt
hogy elterjedjen a világon
hát legyen ormányunk kemény,
emelje fel a tüntethetőség határát
hogy megondólják magukat akik
assziszik hogy mindent lehet itt
mer demográcia van nemde
vagy mijaszar hát tegyük rendbe -

írja névtelen felszellentő
és mint a múltban: feljelent ő.

Ricza István
Az új kedvencem

Kis, keverék kutya Kormos.
Pár hete, hogy befogadtam.
Bármit elér a bolondos,
rág, nyalogat szakadatlan.
Folyton a lábam alatt van,
néz, figyel, és ami fontos,
nem buta, - szófogadatlan.
Még sose látta az orvos.

1907-1938

Dsida Jenő
Sorsokat írok

A Göncölszékér vertacél rúdjából
tollat faragok.

A tintasötét éjszaka levébe
mártom a hegyét.

...vagy, ott Anna felé
A domb mögött,
Oly forrón sehol se
Zümmögött a nyár,
S meg se rezzent
Ha fújt a szél a
Száras kukoricaszár.

...Valahol itt hol a föld,
Oly mozdulatlan áll...

Havas mezőkre, vak ködök falára
sorsokat írok.

A kemény, konok ákombákomok
állnak feketén.

Az angyalok hosszú széltrombitákon
dalt dideregnek

s a pólusoktól az egyenlítőig
zokog az Ember.

vendégkönyv

következő oldal >

.....

Uherman Iván

MOSOLY A KÓRHÁZBAN

Szerető emlékezéssel ajánlom e szonetteket Cs. Ildikó óvónőnek, akivel 1980 februárjában együtt „raboskodtunk” a Haematológiai Intézetben.

1.

Mosoly, melyet nem mosnak el a könnyek,
mit fájdalom, szorongás el nem ölhet,
csak elborul - s megint ragyog tovább
e vért-velőt emésztő poklon át.
Valamikor (tizenhat éve már!)
egy ily mosoly ha rám is rám talál,
nem lennék most ily magamnak való,
rángó ujjú, szakállam-szaggató
vadember tán, ki elkapná fejét,
ha simogatnák, s épp ezért ütik,
mosolya, mint az alvadt vér, sötét,
s nincs fájdalom kihozni könnyeit;
de férfi lennék, mint csak az lehet,
ki ily mosolyra nyílt, mint kisgyerek.

2.

Ki ily mosolyra nyílt, mint kisgyerek,
kinek e csepp ajak lehelt mesét,
kit e törékeny, vékony kis kezek
– maguk is gyermeklány módjára még –
öleltek át, ringattak és becéztek,
könnyű volt annak megbocsátani
(bár mit tudhatta még, a munka mi!),
ha anyja koraestig rá se nézett.
S ki megbocsát, nektárrá forr szívében
minden harag, minden keserűség,
mely úgy átjárta már tizenhat évem,
sőt, gyűjt magához új kint egyre még,
hogy nincs mosoly, mely tisztábbá tehet:
nem voltam oly szerencsés, s nem leszek.

3.

Nem voltam oly szerencsés, s nem leszek,
mint az, kinek az ökle jó kemény,
mosolyt ha lát, sokat nem szenvedeg,
és szalmaboglyát nem visel fején,
ki a széken nem félfenékkel ül,
ereiben hibátlan még a vér,
ki ital nélkül meg nem részegül,
ki az utcán magában nem beszél,
aki eleire tör, s nem áll a sorban,
gerince-csontja össze egy se nőtt,
ki nemcsak színleg él itt, most, e korban,

4.

Oly boldog, amilyenné ő ha nőhet...
S ki lehet nála is még boldogabb?
Ki gyermekteted avathatta nőnek,
s láthatja bármikor mosolyodat.
Hogy higgyem el?! Kamaszlánynak se látszol,
csepp csontjaidra hús alig jutott,
s hány férfi szívével-mijével játszol,
naív kis asszony! Persze, nem tudod!
S ki mindig dundi nőkről álmodoztam,
nagy farral, mely ha rá versz, állja jól,
meg hogy cirógathatnálak nyugodtan?

s szívében párezernyi év előtt.
Hát hogy lehetnék, kérdem egyre tőled,
oly boldog, amilyenné ő ha nőhet?!

5.

De nem tudok már sírni semmiért sem,
rég elzokogtam minden könnyemet.
Mert gyenge lelkű még a kisgyerek,
közösséget nem tűrne semmiképp sem;
s miként kit apja úszni úgy tanít:
kutyakölyökként - fulladjon bele,
vagy megtanulja, s több gond nincs vele
(csak átvacogja gyermekéveit) -,
úgy dobtak engem is tizenhat éve
a közösségi élet mélyvizébe,
ahol mentőövül nem volt mosoly,
de ordít, rúgkapál a sokaság...
Megszoktam rég. Egy könnyem sincs sehoh:
elüszkösíti lelkem a világ.

7.

Már csak zenébe burkolózva érzem,
hogy képes lennék sírni is talán
(ha éjjel-nappal egyre hallanám)
a denferezett trombiták jaján,
a megtépett gitár kínordításán,
ha sír a jazz, ha felsikolt a rock...
Emlékszel? All az emelvényen Adám,
fuvoláján olvadt ezüst csorog.
Lelked dallamnak dallam adja zsongva,
mosolyod, arcod színezüstbe vonja,
hogy úgy ragyoghasd át az éjszakát,
akár a Hold. Mikor megáll az égen,
Mozart emel magához, s én megértem
Sarastro boldogságát s bánatát.

9.

Magához méltó módon búcsúzik,
ki megtanulta már az étikát.
S haját cibálja szálanként a szél,
közöny szivárog szemgödreiből,
fogára sárgán szárad a csömör,
s kérdezzetik, magában mért beszél...
Én jól tudom: nincs mit keresni itt,
ahol van egy férj... Minta-szép család!
(Nem rossz fiú az sem! Bár nem ragozta
óhellén nyelven rendhagyó igéket,
de a kenyeret reggelente hozza
a messzibb boltból: jobbak ott a pékek!)
S mosolyod szívéből kitépi tőből,
kit a magányban éjjel vágya őről.

11.

S hogy nem törsz el, ha férjed átkarol?!
Mosolyod én már nem sokáig érzem...
De nem tudok már sírni semmiért sem.

6.

Elüszkösíti lelkem a világ.
E falakon túl üldözött vagyok:
vérben, mocsokban kúsznom kell tovább -
utol hogy érhet ott a mosolyod?
Szavakkal menteném e' rémvilágot,
de megtanultam: szívvel sem lehet.
Mosolyod ott bemoeskolják az átkok,
dicsőült latrok, züllött istenek,
kísértetek, próféták, kannibálok...
Minden sötét kor új életre kel.
Már egy mosolyra is hiába várok.
Minden sötét... Nem reszket már a térdem,
de azt, hogy mindezért még sírni kell,
már csak zenébe burkolózva érzem.

8.

Sarastro boldogságát s bánatát,
kiben elég erős a hit s a szellem
véres csatára vérivó banyák
éjben-kéjben fogant hatalma ellen.
S vihar létere kell, hogy visszafogja,
hát képes visszafogni önmagát,
tudván: nem néki nő fel drága foglya,
és másnak építette templomát.
Magányra van teremtve minden isten.
Ki van felette? Kit kérhet: segítsen?
Nem isten az, ki önmagán segít.
De bús vigasszal művét kedvesének
mutatva meg - „Megtisztul itt a lélek...”
- magához méltó módon búcsúzik.

10.

Kit a magányban éjjel vágya őről,
szobájában mit kezdhet egyedül?
Malac képet firkanthat egy-egy nőről,
vagy Arkhilokhost olvas görögül.
Tehet fülhallgatót borzas hajára,
zenébe ölve a fájó magányt:
„Fát bottomed girls - a Queen vad dallamára
dúdol - you make the rocking world go round.”
Ezenkívül imádkozhat, ha tetszik,
s ettől a Sátán úgysem távozik,
hideg vízben tusolhat háromig,
s hiába, hogy le hajnalban se fekszik...
Ez is mosolyt fakaszt?! Képzeld csak el!
A fuldokló éj kintről rám lehel...

12.

A fuldokló éj kintről rám lehel,
verejtékem tócsába gyűl az ágyon;
az Elet Női Tánckara (figyelj!)
farát felém villantja. És ez álom...?!
S mélylelkemből a szörny előszökött:
vesszőm alatt vonagló női testet
vágyom, s feszült herém robbanni reszket
az ébrenlét s az örület között.
Tizenhat év elunt reménye
olvad a kanszagú sötétbe.
Utána undok ébredés.
Zsebkendők. {Egy, mert orrot fújni kell.)
Az éj benéz a résen, és
hajam között fehér szálakra lel.

13.

De mit tehetnék? Élnem kell. És itt.
Legalább még ameddig engedik!
Nem is remélve, hogy hazám legyen
(a sárga folt itt ég a szívemen!)
- de társam még lehetne? S pár gyerek?
Pénzem hozzá elég ügysem lehet!
De egypár rossz verset még megcsinállok,
egy-két tanulmányt is kiizzadok,
s megkergíték még pár naiv diákot,
hadd lenne oly bolond, mint én vagyok,
kinek nincs egy mosoly, mi megmarad,
csak ideálok még az Óidőkből...
S így sokszorozva majd meg sorsomat
miért ne mondhatnék le minden nőről?

Hajam között fehér szálakra lel,
míg végül majd egy szála sem marad,
ezernyi ránc csúfítja arcom el,
s kitépem szálanként szakállamat;
gerincem csontja csővé összeáll,
s lábam-kezem megbénul tőle nyomban,
s lesz még idő, mely újra itt talál
Hans Castorpként e „szanatóriumban”.
Bár meglehet, bírok még járni akkor,
lehet kártyáznom, ablakon kinézni,
sőt, társamon, kit elgyötört az aggkor,
nővér helyett infúziót cserélnem.
Hol lesz akkor mosoly, mely megsegít?
De mit tehetnék? Élnem kell. És itt.

14.

Miért ne mondhatnék le minden nőről?
Mind ritkább lesz, hogy férfi kínja öröl!
Felül már hány ránc megjelölte arcom,
s borzas szakáll-bozont takarja lenn!
S hajam színét se várhattam: kitartson,
hisz' őszült már tizenhat évesen!
S hogy derekam nem hajlik semmiképpen,
fejem hogy mindig daccal felmered,
azért már rég nem jellemem dicsérem,
hanem csupán beteg gerincemet.
...De jelmez ez! Mögötte egy gyerek
- tizennégy évesnél ma sincs idősebb! -
remegve vár, hogy tán megváltja egy
mosoly, melyet nem mosnak el a könnyek.

15.

(Mesterszonett)

Mosoly, melyet nem mosnak el a könnyek...
Ki ily mosolyra nyílt, mint kisgyerek –
nem voltam oly szerencsés, s nem leszek
oly boldog, amilyenné ő ha nőhet.
De nem tudok már sírni semmiért sem,
elüszkösíti lelkem a világ:
már csak zenébe burkolózva érzem .
Sarastro boldogságát s bánatát.
Magához méltó módon búcsúzik,
kit a magányban éjjel vágya öröl;
a fuldokló éj kintről rám lehel,
hajam között fehér szálakra lel,
de mit tehetnék? Élnem kell. És itt.
Miért ne mondhatnék le minden nőről?

....

1939-2015

Lászlóffy Csaba

A szépség illúziója

(A művész magányossága)

A pompázatos díszletek között fölcsovánva körülkémelek, sietne a reggel üde színeit megóvni a gyűrődésektől. „Ezek volnánk, mi? Átvilágíthatatlan, molyette kísértetek?” Meglesni a tavaszra nyíló terek játékeit: begyűjteni a szétszóródó könny-kristályokat, a napozó szerelmesek kecsesen billegő csónakjait kimenteni a szélesen örvénylő ködhullámok unalmából.

„Hallja, hogy húsa közt gyémánt sír...” Igen, a költőket időnként kiborítja a féltékenység, a nyugtalan kéjvágy hullámzó tánca. A boldog renyheség letűnt évszázadai után Párizs tüdeje hatalmas ópiumtelep. A torz emberi példányokból mi marad? Gönc és bőr. Unott kávéházakban megvárni a hajnalt költögető rikkancsokat. Torkodban és szemed színarany borongású tavában az abszint után csillagok vitorláznak. Fukar csecsbimbók közé is besüt a dúsgazdag polgárok kivagyisága, kíváncsisága.

Füstkorom-forgatag a börtönök és a beomló falú bérházak fölött. Még szerencse, hogy sétáin kíséret nélkül szegődik ez a fogsorai közt mindent szétmorzsoló nagyvárosi zaj. A harsány lakoma! Különben a kegyetlen reménytelenség könnyen egzotikus világba űzné őt is...

A kísértés néha a képzelethiányban szenvedők kicsinyes sértettségével jár...

Most csészéket fest látszólag hanyagul; a japán ornamentika titokzatosság nélkül, derűsen olvad a zsenge fuvallatú tájba. A mord felhők sziklazátonya csak koholt árnyék.

A kivételesen pompás októberből kiűzhető-e az üresség? A nagyváros egyhangúsága?

Csak bizonytalan gondolati lebegés ez benne, mely megkísérli elkerülni a zokogó, mesterséges sívárságot s a borzongató véletleneket.

(Az anyagszerűség illusztrációi)

Legendásan elegáns öltözködése is arról tanúskodott, hogy nem tagadta meg a polgári lét kényelmét, örökségül kapott vívmányait; de természetszeretete valamint könnyed ecsetkezése hozzásegítette ahhoz, hogy hű maradjon az életszerűség eszményéhez. Mit szólt a konvenciókhoz ragaszkodó polgár, midőn a Manet képein a klasszikus (akt)szépség helyett egy sápadt bőrű, szögletes idomú nőszemélyt látott maga előtt? Mintha Maupassant-figurákat örökített volna meg vásznain; az alakok gesztusai a lélektani hitel mellett az ellesett szituációt is sejtetik. Olympiájában nincs méltóság, kezét közönségesen helyezi ölébe a kanapén. Másutt Manet visszafogott színkezelése; sötét tónusú portréin nincsen semmi pompázatos... A költőbarát, Mallarmé bizonyára elégedett volt megfestett képmásával. Ámde gondoljunk a hivatalos korizlés hatalmára – miért csodálkoznánk rajta? –: az 1867-es párizsi világkiállítás zsürije elutasította Manet alkotásait, melyeket később egy barakkban volt kénytelen kiállítani.

Egyén és közösség közt régóta nincs összhang, s a tudat már csak töredékekben őrizi a gondolat és a tett egységét, mely az előző kor nagyjainak a halhatatlanság lendületét kölcsönözte... A romlott ízlés túlzott térhódításának időszaka volt ez, midőn Baudelaire kétségbeesetten hirdette, hogy az európai civilizáció megérett a pusztulásra. (Némiképp talán rokonítható a huszadik századvég s a még frissebb poszt-közérzetek idősíkjáival, halálhangulatával.) Túl a dekadencián megpróbálták valami beteges érzékenységgel helyettesíteni a klasszikus korok termékeny szépségét.

Manet az elődökből merít; túl egészséges ahhoz, hogy – az impresszionizmus (szín)játékainak vagy a letaglózó naturalizmus csábításának engedve – megtagadja a klasszikus szépségeszményt. A kép elemeinek

lebontása és új egésszé alakítása válik általános módszerré: ez rokonítja Mallarmé költészetét az impresszionista festők: Monet, Cézanne, Renoir, s némileg Manet törekvéseivel. Őt azonban mintha nem borítaná ki (lázadóvá semmiképpen nem teszi) a megbillent egyensúly, midőn az intellektus önmagával kerül szembe, „már álmait is csupaszon mutatja a tükör, mely távolságot jelez a való világ és az ábrándok között”.

Szeszélyes sziluettek, olykor szinte megfoghatatlan vízió jellemzik az ő „realizmusát”. A francia historizmus dogmáit, mesterségességét (a modellek beállítását) nyugnek érezvén, nagy – nemcsak nyárspolgári, de akadémiai – ellenállásba ütközik, míg sikerül kiharcolnia a közönségesség jogát a művészi ábrázolásban. (Gondoljunk A harisnyakötő, a Reggeli a szabadban az Argenteuil vagy a Lathuile apónál című festményeire). Vonzzák a félvilági nők, a kávéházi figurák, a kikötő tarkasága. Az anyagszerűség illusztrációja jellemzi ezt a tudatos, józan művészt; ellenfelei esnek pánikba, amikor azzal vádolják, hogy lábbal tiporja az ízlést!... Nem szorul arra, hogy eladja festményeit, Édouard Manet vígan megél vagyona (örökségrésze) kamataiból.

(Költői jelkép – vagy a látvány harmóniája?)

A pult fehér márványlapjára, amelyen pezsgősüvegek sorakoznak, réveteg (melankolikus?) tekintetű bárkisasszony támaszkodik. (A Folies-Bergére bárja) Gyermeteg, szőke bubifrizurája ellenére hűvös magányosságával nyugtázza le a nézőt. Manet festményei a dekadencia fűtöttsége helyett a látvány eleven képszerűségével, az élet szabad mozgásának illúziójával hatnak ránk; mindegy, hogy a megfestett színhely tengerpart, lóverseny- vagy korcsolyapálya, kikötő, esetleg egy magányos csónak.

A „gyönyörűség” kedvest, Manet egykori modelljét (Méry Laurent) megörökítő – depresszióra hajlamos – Mallarmé vad tajtékzó vért, aranyat, vihart, cafatot lát. A festőbarát vásznain ezzel szemben a női szépség megejtő; Manet mellőzi a kárpitokat, az érzéki fej dőlőfős ékét, az éj misztériumát. Merészsége nem formabontás, ő a futó jelzések és az elhagyások mestere.

Ehhez kivételes költői képzelet kellett. Tisztelte az arányokat, a tárgyakat – az impresszionisták csak a fénytörésre koncentráltak. Az, amit nem vállalt velük: a költőiség és a realizmus elárulását jelentette volna.

Edouard Manet

1832-1883

.....

vendégekönyv

következő oldal >

Ady Endre

A KÖNNYEK ASSZONYA

Bús arcát érzem szívemen
A könnyek asszonyának,
Rózsás, remegő ujjai
Most a szívembe vájnak.
Érzem az illatát is ám
A rózsás, gyilkos ujjnak
S véres szívemre szomorún
A könnyek hullnak, hullnak.

Az ajka itt mar édesen,
A haja ide lebben,
Az egész asszony itt pusztít,
Itt, itt: az én szívemben.
Bosszút itt áll az életért,
Aknát itt ás a multnak.
Véres szívemre szomorún
A könnyek hullnak, hullnak.

Nagy az én bűnöm. Vessen is,
Kire a végzet mérte,
Hogy a könnyek szfinksz-asszonyát
Megérezze, megértse.
Maradjon szent találynak Ó,
Maradjon mindig újnak.
Véres szívemre szomorún
A könnyek hullnak, hullnak.

HÉJA-NÁSZ AZ AVARON

Útra kelünk. Megyünk az Őszbe,
Vijjogva, sírva, kergetőzve,
Két lankadt szárnyú héja-madár.

Új rablói vannak a Nyárnak,
Csattognak az új héja-szárnyak,
Dúlnak a csókos ütközetek.

Szállunk a Nyárból, úzve szállunk,
Valahol az Őszben megállunk,
Fölborzolt tollal, szerelmesen.

IMA BAÁL ISTENHEZ

Óh, Baál, Nagyúr, ez az irgalom-óra.
Mi itt a gályán most hozzád kiáltunk.
Nézz hát reánk, reánk, két kárhozóra.
Nem éneám. Hisz én mi vagyok? Féreg.
Pártütő isten, összetépett lélek,
Elesett titán. De itt van a párom:
Kegyetlen, nagy Baál, jószágodat várom.
Bús asszony-ember, de lelke Nap üszke,
Szomorú szemű, de nagyszomjú, büszke,
Didó királynő, csókolva is vádló,
Hajh, beteg csókú, de mindenre váró,
Bíborra termett, egyetlenegy néber.
Óh, Baál, állj mellénk lelked kegyelmével.
Minden-Pénzeknek trónján valahol
Fordítsd felénk fényes, kegyetlen arcod.
Én harcolnék. Megharcolnám a harcot,
Tudok alázva élni, lélek-áron,
De nézz reá: királynő az én párom,
Selyemvánkost áztathat csak a könnye,
Selyemzászlót lengethet csak a gályánk.
Óh, öntsd reánk aranykönyved folyását,
Óh, öntsd reánk, véres aranyak atyja,
Óh, nézz reánk, a két legkoldusabbra.
Ha ide néznél, vad aranszived
Összeszorulna. Könyved eredne
S úszó, sötét gályánk szőnyegére,
Óh, hullna az arany, hullna egyre.

A HORTOBÁGY POÉTÁJA

Kúnfajta, nagyszemű legény volt,
Kínzottja sok-sok méla vágynak,
Csordát őrzött és nekivágott
A híres magyar Hortobágnak.

Alkonyatok és délibábok
Mefogták százszor is a lelkét,
De ha virág nőtt a szívében,
A csorda-népek lelegették.

Ezerszer gondolt csodaszépet,

Ez az utolsó nászunk nekünk:
Egymás husába beletépünk
S lehullunk az őszi avaron.

ÉNEK A PORBAN

Roggyant a lábam, süppedt a mellem,
Itt az ideje, össze kell esnem.
Lerogyok vígan, elnyúlok bátran,
Lalla, lalla,
Rokkantak halmán, nagy éjszakában.

Nagy rokkánásom kinek se fájjon,
Nem első hullás ezen a tájon:
Ki magyar tájon nagy sorsra vágyik,
Lalla, lalla,
Rokkanva ér el az éjszakáig.

Mocsaras rónán bércekre vágytam,
Egy kis halomig hozott a lábam.
Forró, szűz lelkünk rakjuk a sutra,
Lalla, lalla,
Be megjártad itt, óh, Zaratusztra.

Ám néha mégis szóljon az ének
Bús ég-vivásnak, átok-zenének,
Csalogatónak. Hadd jöjjön más is,
Lalla, lalla,
Rokkanjon más is, pusztuljon más is.

Aba-Novák Vilmos: Aktok a tájban.

AZ ÉN KOPORSÓ-PARIPÁM

Éjfélkor jön az álom-fickó,
Kevés szavú, rossz szemü, fűrge.
Dobol egy fekete koporsón,
Táncol bolondul a kezein
S röhögve mondja: »Ülj le, ülj le.«

És jön a másik, jön a többi,
Forognak, mint az ördög-orsók.

Gondolt halálra, borra, nőre,
Minden más táján a világnak
Szent dalnok lett volna belőle.

De ha a piszkos, gatyás, bamba
Társakra s a csordára nézett,
Eltemette rögtön a nótát:
Káromkodott vagy füttyörészett.

Életrajz

PÁRISBAN JÁRT AZ ŐSZ

Párisba tegnap beszökött az Ősz.
Szent Mihály útján suhant nesztelen,
Kánikulában, halk lombok alatt
S találkozott velem.

Ballagtam éppen a Szajna felé
S égtek lelkemben kis rőzse-dalok:
Füstösek, furcsák, búsak, bíborak,
Arról, hogy meghalok.

Elért az Ősz és súgott valamit,
Szent Mihály útja beleremegett,
Züm, züm: röpködtek végig az uton
Tréfás falevelek.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé
S Párisból az Ősz kacagva szaladt.
Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán
Nyögő lombok alatt.

A HALÁL ROKONA

Én a Halál rokona vagyok,
Szeretem a tűnő szerelmet,
Szeretem megcsókolni azt,
Aki elmegy.

Szeretem a beteg rózsákat,
Hervadva ha vágnak, a nőket,
A sugaras, a bánatos
Ősz-időket.

Szeretem a szomorú órák
Kisértetes, intő hívását,
A nagy Halál, a szent Halál
Játszi mását.

Szeretem az elutazókat,
Sírókat és fölébredőket,
S dér-esős, hideg hajnalon
A mezőket.

Szeretem a fáradt lemondást,
Könnyetlen sírást és a békét,
Bölcsek, poéták, betegek
Menedékét.

Szeretem azt, aki csalódott,
Aki rokkant, aki megállott,
Aki nem hisz, aki borus:
A világot.

Csak a szemük néz mindig engem
S akit reszketve lovagolok,
Ezt a titokzatos koporsót.

A bal kezemben véres kantár,
Suhogó ostor van a jobban.
Gyí, gyí, kergetem a koporsót.
A fickó-had zúg, kereng, röhög
S a szívem csak nagy néha dobban.

És tótágast állnak a fickók,
Sötét van és kén-lángok égnek
S adnak, íme, újabb parancsot,
Tréfásat, vigat és iszonyút,
Ezek a kegyetlen legények.

»Kacagj, amíg a hajnal eljön,
Vágtass azzal a táltos-lóval.«
És én kacagva nyargalászok
Vérvevő álom-fickók között
Paripámmal, a koporsóval.

FÖLSZÁLLOTT A PÁVA

»Fölszállott a páva a vármegye-házra,
Sok szegény legénynek szabadulására.«

Kényes, büszke pávák, Nap-széditő tollak,
Hírrel hirdessétek: másképpen lesz holnap.

Másképpen lesz holnap, másképpen lesz végre,
Új arcok, új szemek kacagnak az égre.

Új szelek nyögetik az ős, magyar fákat,
Várjuk már, várjuk az új magyar csodákat.

Vagy bolondok vagyunk s elveszünk egy szálig,
Vagy ez a mi hitünk valósággra válik.

Új lángok, új hitek, új kohók, új szentek,
Vagy vagytok, vagy ismét semmi ködbe mentek.

Vagy láng csap az ódon, vad vármegye-házra,
Vagy itt ül a lelkünk tovább leigázva.

Vagy lesz új értelmük a magyar igéknek,
Vagy marad régiben a bús, magyar élet.

»Fölszállott a páva a vármegye-házra,
Sok szegény legénynek szabadulására.«

NEKÜNK MOHÁCS KELL

Ha van Isten, ne könyörüljön rajta:
Veréshez szokott fajta,
Cigány-népek langy szivű sihederje,
Verje csak, verje, verje.

Ha van Isten, meg ne sajnáljon engem:
Én magyarnak születtem.
Szent galambja nehogy zöld ágat hozzon,
Üssön csak, ostorozzon.

Ha van Isten, földtől a fényes égig
Rángasson minket végig.
Ne legyen egy félpercnyi békességünk,

Én a Halál rokona vagyok,
Szeretem a tűnő szerelmet,
Szeretem megcsókolni azt,
Aki elmev.

MENEKÜLJ, MENEKÜLJ INNEN

Pocsolyás Értől elszakadt legény,
Sorvadva, várva itt tovább ne ülj.
Nem kellenek itt úri álmódók,
Menekülj, menekülj.

Rossz a világ itt: dacos Hunnia
Álmodva vívja a régi csatát.
Veri a Jövőt: balladát akar,
Balladát, balladát.

Homlokod sárgult, lázas a szemed,
Sejtő, beteg és finom a dalod.
És akarsz még mindig a babért,
Akarod, akarod?

Dalaid könyvét dobd a tűzbe be,
Sorvadva, várva itt tovább ne ülj:
Pocsolyás Értől elszakadt legény,
Menekülj, menekülj.

MAGYAR JAKOBINUS DALA

Ujjunk begyéből vér serken ki,
Mikor téged tapogatunk,
Te álmos, szegény Magyarország,
Vajon vagy-e és mink vagyunk?

Vajon lehet-e jobbra várni?
Szemünk és lelkünk fáj bele,
Vajon fölébred valahára
A szolga-népek Bábele?

Ezer zsibbadt vágyból mért nem lesz
Végül egy erős akarat?
Hiszen magyar, oláh, szláv bánat
Mindentre egy bánat marad.

Hiszen gyalázatunk, keservünk
Már ezer év óta rokon.
Mért nem találkozunk süvöltve
Az eszme-barrikádokon?

Dunának, Oltnak egy a hangja,
Morajos, halk, halotti hang.
Árpád hazájában jaj annak,
Aki nem úr és nem bitang.

Mikor fogunk már összefogni?
Mikor mondunk már egy nagyot,
Mi, elnyomottak, összetörtek,
Magyarok és nem-magyarok?

Meddig lesz még úr a betyárság
És pulya had mi, milliók?
Magyarország népe meddig lesz
Kalitkás seregély-fiók?

Bús koldusok Magyarországa,
Ma se hitünk, se kenyerünk.

Mert akkor végünk, végünk.

AZ UTCA ÉNEKE

A szalonoké parfümös rege,
Szilaj és új az utca éneke.

A régi dal: mithosz és diadal,
Véres és bús ének a fiatal.

A szalonokban a könny is hamis,
Az utcán hű az örült kacaj is.

Amit felbecsül szentre a szalon,
Az az utcán rongy kóta, kusza lom.

Csinált sírások, ravasz kacajok,
Az utca bátran derül és sajog.

A szalon-ének beteg kedv-vidék,
Az utca bátran löki ki szivét.

Ott siratják a mult isteneket,
Itt nekik már rég beesteledett.

Ott tanult, pompás, fölséges karok,
Itt együgyű, de viharos dalok.

Holnap tán égi dal lesz a rege,
De föld-robaj az utca éneke.

DÓZSA GYÖRGY UNOKÁJA

Dózsa György unokája vagyok én,
Népért síró, bús, bocskoros nemes.
Hé, nagyurak, jó lesz tán szóba állni
Kaszás népemmel, mert a Nyár heves.

A Nyár heves s a kasza egyenes.
Hé, nagyurak: sok rossz, fehér ököl,
Mi lesz, hogyha Dózsa György kósza népe
Rettenetes, nagy dühvel özönöl?

Ha jön a nép, hé, nagyurak, mi lesz?
Rabló váraitokból merre fut
Hitvány hadatok? Ha majd csörömpöléssel
Lecsukjuk a kaput?

AZ ELSŐ ASSZONY

Vörös haja messze kilángolt
A fruska-nyájból. Még soha
Kis, kálvinista iskola
Nem láthatott ilyen csodát még:
Gizella kis zsidó leány volt.

Félt, idegen volt ott sokáig
S ha fölzajdult a cinterem,
Ő nem játszott: sétált velem,
De kék szeme, buggyant-vér ajka
Vén lelkelemmel még ma is játszik.

Tudtam, hogy számomra csodát hoz
E más leány: csodát, sokat,
Izgató élet-titkokat.

Holnap már minden a mienk lesz,
Hogyha akarunk, ha merünk.

LÉDÁVAL A TAVASZBAN

Az ő testét s az enyémet is,
Óh, tavasznak sokfajta nedve,
Száguldjátok be vetekedve.

Kicszerélődve, fiatalon,
Szomorú kedvvel, víg haraggal
Legyünk mi két kárhozott angyal.

Legyünk a Tavasz gyermekei,
Kik arcukat vetik az Égnek,
Kik nedvesek s mégis elégnék.

Csönd legyen akkor az Ég alatt,
Bomolva, szökve, válva rügybe
Mi leszünk a Tavasznak üdve.

Mi legyünk akkor az Ég alatt
A legszebb két tavaszi jószág,
Túlzás, betegség, de valóság.

CSÁK MÁTÉ FÖLDJÉN

Nyakatokon vad, úri tatárok,
S mégis büszke a ti fejetek.
Frissek a vérben, nagyok a hitben;
Csák Máté földjén ti vagytok az Isten.
Előre, magyar proletárok.

Ami csak szépség s ami reménység,
Mind ti vagytok a Tisza körül.
Nincs a világon még annyi bánat
S annyi láncosa nincs még a világnak,
Mint itt és nincs annyi nagy éhség.

Éhe kenyérnek, éhe a Szónak,
Éhe a Szépnek hajt titeket.
Nagyobb igaza sohse volt népnek,
Hitványabb Nérók még sehelse éltek.
Vagytok: a Ma; vagytok: a Holnap.

Én, beteg ember, csupáncsak várok,
Vitéz harcossal nem lehetek.
De szíveteket megérdemeltem,
Veletek száguld, vív, ujjong a lelkem:
Véreim, magyar proletárok.

ESZE TAMÁS KOMÁJA

Gábor fiam Bécsé,
Oda is van nőve.
Örzse lányom a Krisztusé,
Papok szeretője.

Morva grófé földem,
Asszonyom a sírban.
Menjünk, menjünk Munkács felé,
Már eleget sírtam.

Nincsen e világon,
Nem maradt már semmi:

Utáltam a többi leányt, mind
S Gizellám, lelkem ma se átkoz.

Gizellám, én ma sem haragszom.
Tavaszi virult a Föld felett
S kis, hím lelkem hogy reszketett
S hogy olvasztott kis leány-ajkad:
Ma is sínylem, óh, első asszony.

A FÖL-FÖLDOBOTT KŐ

Föl-földobott kő, földedre hullva,
Kicsi országom, újra meg újra
Hazajön a fiad.

Messze tornyokat látogat sorba,
Szédül, elbusong s lehull a porba,
Amelyből vétetett.

Mindig elvágynak s nem menekülhet,
Magyar vágyakkal, melyek elülnek
S fölhorgadnak megint.

Tied vagyok én nagy haragomban,
Nagy hűtlenségben, szerelmes gondban
Szomoruan magyar.

Föl-fölhajtott kő, bús akaratlan,
Kicsi országom, példás alakban
Te orcádra ütök.

És, jaj, hiába, mindenha szándék,
Százszor földobnál, én visszaszállnék,
Százszor is, végül is.

BUDAPEST ÉJSZAKÁJA SZÓL

Budapest éji, nagy álmát hozom.
Be víg városom vagy, én bús városom,
Zsibbadtan tapint fáradt két kezem,
Cigánnyal, borral, nővel érkezem.
Budapest éji, nagy álmát hozom.

Én vagyok a mámoros, kusza est.
Egy városom van: szegény Budapest.
Máshol keserű borom és söröm,
Itt számba ömlik az édes öröm.
Én vagyok a mámoros, kusza est.

Én hozom az álmot, Léthe-vizet
És Budapest ujjong, dalol, fizet.
Bizáncban is nőtt feledés moha,
De így feledni nem tudtak soha.
Én hozom az álmot, Léthe-vizet.

Itt mindenkinek utolsó tor int,
Itt a cél: esti öt vagy száz forint,
Itt estenként mind királyok vagyunk,
Holnap már letörünk, vagy meghalunk.
Itt mindenkinek utolsó tor int.

Itt mindenkit temető-láng vakít,
Itt mindenki gyászol már valakit.
Rossz asszony, váltó, betegség, kaland,
Rossz férfi, vak bűn, ártó hírharang.
Itt mindenkit temető-láng vakít.

Esze komám, ideje már
Rákócziért menni.

Magyar bolondoknak
Bolond útját járom,
Bécsi lator lett a fiam,
Pap-céda a lányom.

Váradon gyaláznak,
Bécsben kinevetnek,
Ciberén élt Esze komám,
Mondok egyet kendnek.

Urak, papok dölyfét,
Ím, eleget túrtük,
Gyomrunkba a sok bánatot
Már eleget gyúrtuk.

Rákóczi, akárki,
Jöjjön valahára:
Kigyóinknak, Esze komám,
Lépjünk a nyakára

Aba-Novák Vilmos: A madarak teremtése. (részlet)

A PERC-EMBERKÉK UTÁN

Otthon bolondját járja a világ,
Majmos, zavaros, perces, hittelen,
Nagy, súlyos álmok kiterítve lenn,
Fenn zűrös, olcsó, kis komédiák.

Magyar Babelnek ostoba kora,
Ments, Atyaisten, hogy benne legyenek:
Engemet kötnek égbeli jegyek
S el kell hogy jöjjön nászaink sora.

Most perc-emberkének dáridója tart,
De építésre készen a kövünk,
Nagyot végezni mégis mi jövünk,
Nagyot és szépet, emberit s magyart.

Robogok honról rejtett vonaton,
Ebek hazája ma, nem az enyém
S ha marad csak egy hívóm, szent legény,
Még a holttestem is ellopatom.

Itt mintha a víg Halál lengene,
Szinház, kávéház, cigány, bor, zene,
Csók, ájulás, láz és mai siker,
Mit bánjuk ma, a holnap mit mível.
Itt mintha a víg Halál lengene.

Hajzás nap után éji örömök,
Kigyúlnak a szivek, ha én jövők.
Ugye, hogy jó az éji merés?
Ugye, hogy jó a vidám feledés?
Hajzás nap után éji örömök.

Holnap majd újra jövők, érkezem,
Most a hajnal vad szagát érzem.
Bús Budapest száguldj, rohanj tovább,
Szedd össze a jövő éj zálogát,
Holnap majd újra jövők, érkezem.

SIRASSON MEG

Rossz útra tévedtem, világ csúfja lettem,
Szép út állt előttem, de nem azt követtem.
Nem adok, nem hajtok semmit a világra,
Bolond célok után rohanok zihálva,
Bolond célok után álmodozva, balgán -
Így beszélnek rólam minden utca sarkán,
- Édesanyám, lelkem,
Sirasson meg engem.

Sirasson meg engem, szerencsétlen lettem,
Azok tettek azzá, akiket szerettem.
Üres lett a szívem, üres lett utánok,
Betöltötték kínzó, messze űző álmok.
Álmok rabja lettem, csak álmokért élek,
Egy mámoros álom lett nékem az élet,
- Édesanyám, lelkem,
Sirasson meg engem.

Tudom, hogy szeretett, tudom, hogy szeret még,
Pedig én dúltam fel nyugodalmát, csendjét,
Énbennem csalódott, értem fáj a lelke,
Én pedig rohanok balga küzdelemben
Diadalt aratni. Milyen dőre álom,
Pedig hozzá kötve életem, halálom!
- Édesanyám, lelkem,
Sirasson meg engem.

Igazságért küzdök, tudom, hogy hiába,
De ha harcba szólít szívem minden vágva,
Mit tehetek róla? Tán az örök végzet
Rótta rám e kínos, bús kötelességet
S én csak mint vak eszköz teljesítem s várom,
Míg kidülök s lesz más, ki helyembe álljon.
- Édesanyám, lelkem,
Sirasson meg engem.

Eladtam már magam, nem magamnak élek,
Nyugalmat, pihenést már nem is remélek,
Lelkem lett a küzdés, szívem lett az álmom,
Szívemet keresem, amíg megtalálom,
Egy új Ahaszvéként bolyongok örökre,
Míg lerogyom holtan egy útszéli rögre.
- Édesanyám, lelkem,
Sirasson meg engem.

Ez a ricsaj majd dallá simul át,
Addig halottan avagy éberem
Pihenjen a szent láz s az értelem,
Míg eltűnnek a mai figurák.

Magyar leszek majd, hogyha akarom,
Ha nem sutaké lesz itt a világ
S fölcsap minden szent és igazi láng
Rejtekből avagy ravatalon.

DIVINA COMOEDIA

Uram! Színházad rég felépítéd,
Immár látott az sok, sok ezred évet,
De darabod nem újult semmiképp,
A neve egy, a célja egy: az élet.
Rossz a darab, bocsáss meg, óh, uram!
A díszlet régi, színtelen, kopott,
A morál: jaj a jóknak, nagyoknak,
A hitványak csupán a boldogok.

Uram! Mi játszunk híven szerepünket,
Sírunk, nyomorgunk, mert így rendeléd el,
Tűrjük, hogy kifütyölnek bennünket,
Pedig mi játszánk lelkesedve, hévvel,
De már a játék elég volt... elég...
A szívnek egyszer meg kell nyílnia:
Darabod hitvány, nem hozzád méltó,
Lelket mérszárló, rossz comoedia!...

SORSUNK

Van az életben egy-egy pillanat,
Erősnek hisszük szerfelett magunkat.
Lelkünk repül, száll, magával ragad,
Bús aggodalmak mindhiába húznak.
Csalóka álmok léghajóján
A vihar szépen fellegekbe tüntet,
Míg lenn a földön kárörvendő,
Gúnyos kacajjal röhögnek bennünket.

Van az életben egy-egy pillanat,
Hogy nem várunk már semmit a világtól,
Leroskadunk bánat terhe alatt,
Szívünk mindenkit megátkozva vádol.
Míg porba hullva megsiratjuk,
Mi porba döntött - sok keserű álmunk,
Nincs egy szem, amely könnyet ejtsen,
Míg testet öltött fájdalomká válunk.

*

Ez a mi sorsunk, mindörökre ez,
Szívünk a vágyak tengerén evez,
Hajónkat szélvész, vihar összetépi,
De egy zord erő küzdelemre készíti.
Bolyongunk, égünk, lelkesedve, vágyva,
Nincs egy reményünk, mely valóra válna,
Míg sírba visz az önvád néma átka.

ÉN JÓ HISZEKEGYEM

Nagy vagyok az igazomban,
Fölöntes bizodalomban,

VÉN FAUN DALA

Pogányok üdve: érlelő nyár,
Nyüzsgő világ, por és salak -
Én, bús faun, karom kitárom
És áldalak, megáldalak.
Sugáros útjaid bejárom,
Ha sugár nincsen is velem:
Én vagyok a legvígabb koldus
Aki dalol - az útfelen...
Pán ébred. E fáradt világra
Egy új világ reszketve készül,
Egy új világ karját kitarja
S mi meghalunk ez öleléstül.
Jön új világ. Jön a szilajság,
Jön a gyönyörök új világa,
Örök nyara lesz majd a vérnek
S júniusnak örök virága.
Óh, szent pogányság, jövel, jövel már,
Várnak a bénák és az épek,
Én legjobban, ki nem tudom, csak:
Hiszem azt, hogy szép az élet...

Mindig jobban, mindig jobban:
Ez az én jó Hiszekegyem.

Hiszek abban, hogy nem jöttem
Örökös új s új kölyökben:
Kinél jöhetnének többen:
Ilyen nem volt s ilyen nem lesz.

Lesz erényes, különb nálam,
Lesz mosolygóbb, mint a szájam,
Lesz eredmény több, mint vártam,
De legszebben én gondoltam.

Nagy vagyok a szerelmemben,
Nem szeretett senki szebben,
Se jobban, se hitesebben:
Nagyobb vagyok magamnál is.

Nagy vagyok az igazomban,
Fölöntes bizodalomban,
Mindig jobban, mindig jobban
Ez az én jó Hiszekegyem.

[<vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégeknyv